

Forelskelse og hemmeligheder

Parkeringspladsen ved stranden er tom. Det er hverdag og oktober. Mikael parkerer bilen. Han tager Johanne i hånden, og de går hen ad stien ind gennem skoven. Stien er smal.

»Kan du huske, hvordan her duftede i sommer?« Johanne taler lavt, som om hun ikke vil forstyrre naturen.

»Ja.« Mikael standser og kysser hende.

Da de nærmer sig stranden, bliver skoven tættere. De må bøje sig under lave grene for at komme igennem.

Pludselig ligger klitterne foran dem. Sandet lyser hvidt. Johanne tager Mikael's hånd, og de løber op ad klitten. Oppe på toppen standser de.

Havet ligger foran dem. Efterårsgråt.

»Det her er vores sted!« Johannes øjne skinner. Hun ser ud over vandet.

Mikael nikker. Ja, det er deres sted.

Her blev han klar over, at hans forelskelse i Johanne ikke gik over. At han måtte tage sine følelser alvorligt.

Her havde han første gang sagt, at han elskede hende.

Og her tager de hen for at være alene. Bare de to.

De løber hånd i hånd ned over klitten, ud på den flade strand. Bølgerne slår tungt ind mod vandkanten.

Mikael står bag Johanne og holder om hende. Han snuser ind. Han kan kende hendes duft fra alle andres. Han siger: »Det var oppe i klitterne, vi elskede første gang.« Hans krop bliver levende bag Johannes.

»Ja!« Johannes latter er lys. »Men det er for koldt i dag.«

Mikael giver hendes krop et ekstra klem og slipper den så. »Desværre.«

Han ser ned i sandet, bøjer sig og samler en flad sten op. Så træder han et par skridt tilbage og kaster stenen. Stenen rammer vandet, løfter sig og rammer vandet igen.

Johanne tæller. »Fire – fem – seks!« Hun griner. »Du har øvet dig.«

Mikael kigger ned i vandkanten og finder en ny sten. »Værsgo, så er det din tur.«